02/04/2026

Πώς φαντάζεσαι τον Χριστό;

/ Γνώμες

- **Του π. Δημητρίου Μπόκου**

Η πορεία του Χριστού προς το εκούσιον Πάθος αρχίζει. Ο Κύριος εισέρχεται στην αγία πόλη επί πώλου όνου καθεζόμενος και επευφημούμενος ως βασιλεύς.Δεν συμπεριφέρεται όμως ακριβώς όπως οι επίγειοι θριαμβευτές βασιλείς. Στην πραγματικότητα ο Χριστός έρχεται από τη δόξα στην ταπείνωση. «Ο άνω συν Πατρί και Πνεύματι αγγέλων δεχόμενος τον ύμνον, πτωχεύει ξένως κάτω και παίδων αίνον δέχεται».Γίνεται πτωχός στη γη με τρόπο παράδοξο και αταίριαστο στη θεία του μεγαλειότητα(Κυριακή των Βαΐων).

Με την είσοδό του αυτή εκπληρώνει τα γεγραμμένα περί αυτού. Είναι όντως ο καιρός να φανερωθεί ως Μεσσίας. Ότι είναι ο Σωτήρας, ο εκλεκτός του Θεού. Δείχνει ότι είναι όντως ο βασιλεύς που αναγγέλλουν οι προφήτες: «Χαίρε σφόδρα, θύγατερ Σιών, ...ιδού ο Βασιλεύς σου έρχεταί σοι,δίκαιος και σώζων αυτός, πραΰς καιεπιβεβηκώς επίυποζύγιον και πώλον νέον»(Ζαχ. 9, 9).

Η βασιλεία του όμως «ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου».Είναι ο ερχόμενος, αλλά όχι ακριβώς ο αναμενόμενος από τους ανθρώπους. Γι' αυτό και το πλήθος που αρχικά τον επευφημεί, σιγά-σιγά φυλλορροεί. Απογοητεύεται. Αλλιώς τον περίμεναν. Οι προσδοκίες τους δεν επαληθεύονται. Σβήνουν με την άρνησή του (αδυναμία του και αποτυχία του κατ' αυτούς) να κατεβεί από τον Σταυρό.
Η πορεία του Χριστού δεν είναι θριαμβική,κατά τη συνήθη ανθρώπινη άποψη, αλλά καθοδική. Μετριάζει τη δόξα του, αντί να την επιζητεί, έρχεται στα δικά μας μέτρα. Κατεβαίνει από το υπέρτατο μεγαλείο του όλο και πιο χαμηλά, καταντάει στην άκρα ταπείνωση, γίνεται μικρός σε τέτοιο βαθμό, που δεν θα μπορέσει ποτέ να τον φτάσει κανένας άνθρωπος. Αποδοκιμάζει τους μαθητές του που ζητούν αξιώματα, ονομάζει σατανά τον Πέτρο, που τον προτρέπει να ζήσει για τον εαυτό του, αποτρέποντάς τον από τον σταθερό, αταλάντευτο σκοπό του να πεθάνει για τη σωτηρία του κόσμου.

Διδάσκει έργω και λόγω, ότι μόνο έτσι υψώνεται ο άνθρωπος, ότι γίνεται πρώτος και μέγας, μόνο αν ακολουθεί την υψοποιό ταπείνωση. Όταν αδειάζει εντελώς από καθετί δικό του και προσπαθεί να ζει για τους άλλους ξεχνώντας σκανδαλωδώς τον εαυτό του.

Όμως η Μεγάλη Εβδομάδα είναι πορεία θριάμβου για τον Χριστό, επειδή,χάριν του ανθρώπου, κάνει ακριβώς το αδιανόητο. Απαρνείταιτη δύναμή του, το ανυπέρβλητο ύψος του. Ο πανίσχυρος Θεός θεάται ως ο πιο αδύναμος άνθρωπος. Η ατίμωση, το Πάθος, ο Σταυρός, η ταφή, η εις Άδου κάθοδος, γίνονται η υπέρλαμπρη δόξα του.

Αλλά και το υπέρτατο σκάνδαλο για όσους τον περίμεναν αλλιώς.

Και το ερώτημα παραμένει διαχρονικά: Εσύ πώς θα τον ήθελες τον Χριστό;

Καλή, ευλογημένη Μεγάλη Εβδομάδα! Καλό Πάσχα!